

Ікона

Яків Щоголів

Малий і хворий я лежав,
Пригрітий теплою рукою
Моеї матері, і знав,
Що лихо коїлось зо мною.

Казали гойники[1] смутні,
Що допомогти немає мочі;
І в ту годину, як мені
Вже смерть заглядувала в очі,

Упала рідна до землі
Перед іконою святою
Ї молилась довго; а далі,
З стіни несмілою рукою

Досягши тріпотно її,
Мені на лоні положила
І губи зціплені мої
Водою з свята окропила.

І щось невідоме тоді
Зо мною здійалось, — казали:
Ізникнув пал і як в воді
Мої одежини лежали.

Здавалось, камінь з мене впав,
Наліг на очі сон упертий,
І янгол весело літав
Над ліжком немочі і смерті.

З тії пори не рік пробіг,
В недолях сила надломилась;
А я забудь того не зміг,
Як мати тріпотно молилась.

Ввесь повний віри я гляжу
Ї тепер на Божую ікону,

І, як те свято, бережу
Мою надію й оборону.

[1] Лікарі.